

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gavdendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

Prooemivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

TRACTATUS VIII.

Parvum & magnum ipse fecit: & æqualiter est
illi cura de omnibus. Sap. 6.

*Ostenditur & bonos & malos promiscuè inter se habi-
tare debuisse. item non bona fortuna modo, sed &
dotes corporis & animi hominibus non equaliter
debuisse dari. Itaque ne te affligant defectus, nec
miseria aliena, aut etiam propria.*

P R O O E M I V M.

DE omnibus curam æqualem quod gerat, nullius
personæ exceptor Deus, tam id quidem verum
est, quam verax est ipse Deus, qui id suo ore re-
stat, & verò etiam factis comprobatur. At quis
id sibi persuaserit, inquit, qui tantam non in
reliquis modo creaturis, sed & inter homines
ipsum rerum omnium, non fortunarum modo, sed & corporum,
ingeniorumque varietatem attendit? An verò eandem filiis suis
curam adhibere censebitur parens, qui vnum quidem studiis
magno impendio applicat, alterum verò ad quiescentias, & ple-
beiorum faciem abiicit, ut laborando malignè victitet? si pater
est communis, communes si sint filij, cur non communis fa-
vor? Hæc Deum rursus impetit querimonia. Audienda est om-
nino, & porro detergenda. Quod ut ordine agam, prout præce-
denti Tractatu de fortunæ bonis egimus, ostendimusque ea ne-
que bonis neque malis solis potuisse erogari, sed promiscuè, ita
& hoc ipsum magis dilucidandum est, & demonstrandum præ-
terea, hoc quoque omnibus tum corporis tum animi dotibus
prorsus convenire. Ostendam verò sine hæc ingeniorum, indo-
lis, humorum, corporum, conditionum varietate, nec orbem su-
stantari

stentari potuisse; nec verò etiam hominum æternam salutem conuenientius potuisse procurari. Ex quò illud fiet consequens, neminem alienis malis, seu ex naturæ vitiò, prout sunt fastidiosi conuiuentium mores, seu etiam ex fortunæ mutatione oriantur, imò ne suis quidem debere quemquam magnoperè perturbari.

S. I.

Proponitur ingens hominum, non fortunis modo, sed naturæ dotibus, moribus, indole, ingenio inter se differentium, & nihilominus inter se promiscue habitantium varietas, multarum perturbationum causa; verum homines inter se tam varios, promiscue sibi conuiuere debuisse ostenditur.

Proponitur querela, quod in hominibus qui tamen naturæ pares sunt, tanta se nihilominus, diffinitudo,

In bonis fortuna.

GRatias omnino maximas, iniustis licet hominum de Dei Prouidentiâ conquerentium vocibus: quò enim querimonias magis accumulans, easque accuratius expendo, eò magis illa mihi, pleniusque elucescit. Iniuriam sanè maximam humano generi fecisse videtur Deus, dona sua, naturæ inquam munerata, tantâ inæqualitate inter homines quòd disperferit; iniquum enim est, inter æquales æqualitatem non seruari. At ego id assero, nunquam æquorem se hominibus præstitisse Deum: æquissimumque fuisse, varietatem tantam & inæqualitatem, quòd induxerit. Quòd clarè vt expendam, audiendæ sunt prius conquerentium voces; ne nullitent denuò inauditos esse condemnatos se.

An non id stupendum inquires, quòd cum homines primâ originè & naturâ pares sint, tam impares tamen esse non fortunæ modo, sed & animi corporisque dotibus? quasi si natura, quæ omnium communis mater est, non paucis fuerit rigida nouerca. Hæc quidem perturbationum inter nos, & non minima est origo. Quid enim? imprimis (inde tamen id consequitur) vnus pauper est alter diues; quòd quidem fortunæ est. Tamen vt vt sit, vnus commodis vndique diffluit, lautè comedit, stertit sine curis, fora obambulat nullius rei sollicitus, latè imperat, seruos habet ad nutum obsequentes; denique viuit, oblectatur curis vacuus,